

Vijftiende zondag door het jaar; B cyclus voor 12 juli 2015

Amos 7,12-15

Efeziërs 1,3-14

Marcus 6,7-13

Amos 7,12-15

Uit de profeet Amos

In die tijd zei Amásja (de priester van Betel) tot Amos:

“Ziener, u moet maken dat u wegkomt!

Verdwijn naar Juda

en verdien daar uw brood maar met profeteren!

Hier in Betel moogt ge niet meer profeteren

want dit heiligdom is van de koning

en dit gebouw van het rijk.”

Amos gaf Amásja ten antwoord:

“Ik ben geen profeet of lid van een profetengilde,

ik ben veehouder en vijgenkweker.

Maar de HEER heeft mij achter mijn beesten weggehaald

en het is de HEER die mij gezegd heeft:

Trek als profeet naar mijn volk Israël.”

Efeziërs 1,3-14 of 3-10

Uit de brief van de heilige apostel Paulus aan de christenen van Efeze

Broeders en zusters,

Gezegend is God,

de Vader van onze Heer Jezus Christus,

die ons in de hemelen in Christus heeft gezegend

met elke geestelijke zegen.

In Hem heeft Hij ons uitverkoren

vóór de grondlegging der wereld,

om heilig en vlekkeloos te zijn voor zijn aangezicht.

In liefde heeft Hij ons voorbestemd

zijn kinderen te worden door Jezus Christus,

naar het welbehagen van zijn wil,

tot lof van de heerlijkheid van zijn genade.

Hiermee heeft Hij ons begiftigd in de Geliefde,

in wie wij de verlossing hebben door zijn bloed,

de vergiffenis der zonden

dank zij de rijkdom van zijn genade.

Die heeft Hij ons meegedeeld

als een overvloed van wijsheid en inzicht.

Want Hij heeft ons zijn geheim raadsbesluit doen kennen,

de beslissing die Hij in Christus had genomen

ter verwezenlijking van de volheid der tijden:

het heelal in Christus onder één Hoofd te brengen,

alle wezens in de hemelen en alle wezens op aarde,

in Hem.

(In Christus hebben wij ook ons erfdeel ontvangen,

daartoe voorbestemd door de beschikking van Hem

die alles tot stand brengt naar het besluit van zijn wil,

opdat wij verbreiden de lof van zijn heerlijkheid,
wij, die reeds tevoren onze hoop
op de Christus hadden gebouwd.
In Christus zijt ook gij,
nadat gij het woord der waarheid,
het evangelie van uw heil hebt aanhoord,
in Hem zijt ook gij
tot het geloof gekomen,
verzegeld met de heilige Geest der belofte
die het onderpand is van onze erfenis,
tot verlossing van Gods eigen volk
en tot lof van zijn heerlijkheid.)

Marcus 6,7-13

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus

In die tijd riep Jezus de twaalf bij zich
en begon hen twee aan twee uit te zenden.
Hij gaf hun de macht over de onreine geesten
en verbood hun
iets anders mee te nemen voor onderweg
dan alleen een stok:
geen voedsel, geen reiszak, geen kopergeld in hun gordel.
“Wel moogt ge sandalen dragen,
maar trekt geen dubbele kleding aan.”
Hij zei verder:
“Als ge ergens een huis binnengaat,
blijft daar tot ge weer afreist.
En is er een plaats waar men u niet ontvangt
en niet naar u luistert,
gaat daar dan weg
en schudt het stof van uw voeten
als een getuigenis tegen hen.”
Zij vertrokken om te prediken dat men zich moest bekeren.
Zij dreven veel duivels uit,
zalften veel zieken met olie en genazen hen.

Commentaar

Jean Bastiaens

Rondtrekkende verkondigers gevraagd!

Het evangelie van deze zondag biedt de gelegenheid voor een reflectie over wie in ons midden de opdracht heeft gekregen om de boodschap van het Koninkrijk van GOD ‘van stad tot stad’ te verkondigen. In het Marcusevangelie volgt deze tekst naadloos op het evangelie van de vorige zondag. Jezus roept de twaalf apostelen bij zich om hen te laten delen in zijn werk: het op weg gaan om te verkondigen en onreine geesten uit te drijven. Jezus geeft hun twee opdrachten mee. De eerste is dat ze niets anders mogen meenemen dan een stok. Deze verkondigers komen niet met de macht van wapens of geld, zelfs niet met een voedselvoorraad: ze komen als vredesapostelen, weerloos en kwetsbaar, en toch met de macht om te genezen en heil aan te zeggen. De tweede opdracht die Jezus meegeeft, is in

feite een waarschuwing: denk niet dat je overal welkom bent! Had Jezus het zelf niet in Nazaret ervaren? Had de profeet Amos het niet ervaren toen hij gezonden werd vanuit het Zuidrijk om in het Noordrijk te profeteren, in de tempel van Betel waar Amasja de baas speelde? De goede boodschap van en over Jezus valt lang niet overal in goede aarde – dat is een ervaringsgegeven van alle tijden. De apostelen moeten realistisch zijn en rekening houden met de afwijzing. Ze moeten ook niet inzitten met een afwijzing, maar het stof van hun voeten afschudden en zo de last van het verzet bij de anderen leggen.

De apostelen gaan op weg. Drie dingen zullen ze doen: als heraut van Gods Koninkrijk de mensen het goede nieuws aanzeggen en ze uitnodigen om anders te gaan leven. Ten tweede zullen ze mensen bevrijden van alles wat hun beangstigt en onvrij maakt ('demonen uitdrijven' – op grond van de brontekst is het beter te spreken van 'demonen' dan van 'duivels' zoals de tekst van het lectionarium doet). Ten derde moeten ze de zieken opzoeken, hen zalven met olie en hen genezen. Met deze drievoudige opdracht worden ze door Jezus op weg gezet, om te gaan van stad tot stad en van dorp tot dorp.

Krijgen we hier geen beeld van wat dergelijke gezondenen ook vandaag zouden moeten doen? Het apostolisch werk dat hier beschreven wordt, doet op de eerste plaats denken aan de opdracht van priesters. Zij hebben een zending gekregen, en hebben de belofte van een celibatair leven afgelegd om zo 'zonder voedsel, reiszak of kopergeld' rond te trekken en de drievoudige opdracht in de praktijk uit te voeren. Het celibaat, hoewel op de eerste plaats een teken van de nabijheid van Gods Koninkrijk, stelt hen in staat een grotere mobiliteit aan de dag te leggen. In navolging van Jezus en Paulus, reizen ze van plaats tot plaats, rekenend op de gastvrijheid van wie ze bezoeken. En eveneens in navolging van Jezus en Paulus, zijn ze ook steeds op zoek naar andere medewerkers. Deze medewerkers kunnen ter plaatse blijven en daar de nodige verantwoordelijke taken op zich nemen. Het aldus geschetste beeld heeft bij ons vooral gestalte gekregen onder de missionarissen. Maar de situatie is ondertussen zo veranderd, dat we diezelfde missionarismentaliteit ook in ons eigen land nodig hebben. Wie als 'apostel' door Christus wordt gezonden om het evangelie te verkondigen, moet op de eerste plaats vrij zijn van te beheren goederen en van financiële verantwoordelijkheid ('geen voedsel, geen reiszak, geen koperen geld'), om aldus naar de mensen te gaan waar ze zich ook bevinden, met een beroep op de gastvrijheid. Ze moeten niet te lang op één plek blijven, maar op tijd 'weer afreizen'. Zou het niet hoopgevend zijn, als de bisschoppen priesters in deze geest zouden 'zenden', met de drievoudige opdracht van verkondiging, vrijmaking en genezing?

Toen de twaalf apostelen uitgezonden werden, waren het nog jonge mannen. En ook Paulus was nog in de kracht van zijn leven toen hij rondtrok om overal het goede nieuws te brengen en nieuwe gemeenschappen te stichten. Er komt een moment dat de leeftijd de gezondenen dwingt om de kenmerkende mobiliteit op een andere manier te verwezenlijken.

De evangelielezing daagt ons uit om na te denken over de zending die Jezus aan zijn leerlingen toevertrouwt. Men kan de toepassing ook anders uitwerken. En men kan ook verder nadenken over de manier waarop verschillende zendingsopdrachten elkaar aanvullen. Maar wat we niet mogen doen is de ogen sluiten voor de realiteit en zeggen dat we kunnen volstaan met het onderhouden van wat bestaat. Want dan is de dynamiek eruit. Dan krijgt het evangelie geen vleugels.